

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

SMRŤ PANI
McGINTYOVEJ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tretie vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Agatha Christie: *Mrs McGinty's Dead*
preložila Alena Redlingerová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Mrs McGinty's Dead Copyright © 1952 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Smrť pani McGintyovej* © 2023 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK
and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2023

Cover Photo © Cindy Liu / Arcangel

ISBN 978-80-220-2525-6

*Venujem Petrovi Saundersovi
z vdáčnosti za jeho láskavost k autorom*

1

Hercule Poirot vyšiel z reštaurácie La vieille grand-mère v Soho. Skôr z opatrnosti ako z nevyhnutnosti si vyhrnul golier na kabáte, lebo vonku nebolo chladno. V mojom veku sa neoplatí riskovať, hovorieval Poirot.

V očiach mal ospalivý spokojný výraz. Slimáky à la vieille grand-mère boli vskutku vynikajúce. Ešteže tú malú reštauráciu objavil. Hercule Poirot si pomaly obližol pery ako dobre nakrmený maškrtný kocúr. Potom vytiahol vreckovku a decentne si poutieral mohutné fúziská.

Áno, večera bola skvelá... Ale čo teraz?

Taxík, ktorý prechádzal okolo neho, spomalil. Poirot nakrátko zaváhal, no napokon nezdvihol ruku. Načo by mu bol taxík? Aj tak príde domov priskoro na to, aby si ľahol do postele.

„Škoda,“ mrmlal si popod fúzy, „že človek môže jesť iba trikrát denne...“

Na anglický čaj o piatej si nikdy nezvykol. „Keď sa o piatej najete,“ vysvetľoval, „nemáte pripravený žalúdok na večeru. A večera, ako všetci vieme, je vrcholné jedlo dňa!“

Neosvojil si ani zvyk piť o jedenástej predpoludním kávu. Nie, raňajkoval čokoládu a croissanty, obedoval podľa možnosti o pol jednej, no najneskôr o jednej, a potom prišlo vyvrcholenie: *le dîner!*

Na tieto chvíle sa Hercule Poirot tešil každý deň. Odjakživa bral potreby svojho žalúdka nanajvýš vážne a na staré kolená mu jedlo neprinášalo iba fyzický pôžitok, ale stalo sa predmetom bádania. Veľa času trávil vyhľadávaním možných zdrojov nových chutných jedál. Reštaurácia La vielle grand-mère bola jedným z výsledkov jeho gastronomického pátrania a práve získala vysoké ocenenie.

Žiaľ, teraz ho čakal voľný večer. Hercule Poirot si vzdychol. Kiežby tu bol *ce cher* Hastings, pomyslel si. A začal spomínať na svojho starého priateľa.

Bol to prvý človek, s ktorým som sa v Anglicku zblížil, hovoril si v duchu. A je to predsa môj najbližší priateľ. Pravda, dosť často ma nahneval. Ale pamätám si to? Nie. Spomínam si len na jeho ustavičný údiv, na to, ako s otvorenými ústami oceňoval moje schopnosti. Bolo také ľahké obalamutiť ho, aj keď som nepovedal ani jedno klamlivé slovo. Aký bol zmätený a užasnutý, keď konečne pochopil, čo mne bolo jasné od samého začiatku. *Ce cher, mon ami!* Môj milý priateľ. Rád sa vystatujem, je to moja slabosť, vždy bola. Hastings pre ňu nikdy nemal pochopenie. Muž s mojimi schopnosťami potrebuje obdivovať sám seba, lenže to sa nedá bez vonkajších podnetov. Nemôžem, jednoducho nemôžem presedieť celé dni v kresle a presvedčať sa o svojej obdivuhodnosti. Potrebujem ľudský kontakt. Potrebujem – ako sa dnes hovorí – nahrávača.

Hercule Poirot s povzdychom zabočil do Shaftesbury Avenue.

Nemal by prejsť na druhú stranu, pokračovať ďalej na Leicester Square a stráviť večer v kine? Zamračil sa a pokrútil hlavou. Filmy ho rozčuľovali hlúpymi zápletkami, ktorým chýbala logika, a nenadchýnala ho ani

mnohými obdivovaná práca kamery. Podľa jeho názoru zobrazovala výjavy a predmety tak, aby sa čo najväčšími líšili od skutočnosti.

Dnes je všetko príliš umelecké, usúdil Hercule Poirot. Nikde nevidieť lásku k poriadku a systematickosti, ktoré on považuje za také dôležité. A len zriedka niekto ocení rafinovanú inteligenciu. V móde sú scény plné násilia a hrubej brutality – a Hercula Poirota brutalita nudila. Počas pôsobenia v belgickej polícii jej videl viac než dosť. Unavovala ho, považoval ju za neinteligentnú.

Pravda je taká, vravel si v duchu, keď zamieril domov, že nepatrím do moderného sveta. Som svojím spôsobom otrok, podobne ako ostatní muži. Stal som sa otrokom svojej práce rovnako ako oni. Keď nadíde čas oddychu, nemajú si ho čím krátiť. Finančník na dôchodku začne hrať golf, obchodník sadiť v záhradke cibuľky tulipánov a ja sa venujem jedlu. A zase som tam, kde som začal. Človek môže jesť iba tri razy denne. A medzitým je priveľa voľného času.

Práve prechádzal okolo novinového stánku a všimol si titulky: *Proces v prípade McGintyová sa skončil. Vyniesli rozsudok.*

Nevzbudili však jeho záujem. Spomenul si na krátky článok v novinách. Bola to obyčajná vražda. Úbohú starenu tresli po hlave pre pár libier. Zase tá dnešná nezmyselná brutalita.

Poirot vošiel do dvora domu, v ktorom býval, a ako vždy sa mu srdce naplnilo hrdoťou. Bol hrdý na svoj domov, na dokonalú symetriu budovy. Výťahom sa vyviezol na tretie poschodie, kde mal veľký, prepychový byt s lesklým chrómovým nábytkom, hranatými kreslami a pravouhlými ozdobami. V jeho byte sa nenachádzala ani jedna krivka.

Len čo odomkol dvere a vkročil do štvorcovej bielej predizby, prišiel mu oproti sluha George.

„Dobrý večer, pán Poirot. Čaká tu na vás jeden... džentlmen.“ A vzápätí pomohol Poirotovi vyzliecť kabát.

„Skutočne?“ Poirotovi neunikla kratučká odmlka pred slovom džentlmen. George bol veľký snob, pokiaľ išlo o spoločenské postavenie. „Ako sa volá?“

„Pán Spence, prosím.“

„Spence,“ zopakoval Poirot. Hoci mu meno v tej chvíli nič nehovorilo, uvedomoval si, že by malo.

Pred zrkadlom si vykrútil fúzy, otvoril dvere a vošiel do obývacej izby. Muž, ktorý sedel v jednom z veľkých hranatých kresiel, okamžite vstal.

„Dobrý večer, pán Poirot, dúfam, že si ma pamätáte. Dávno sme sa nevideli... som inšpektor Spence.“

„Pravdaže si vás pamätám.“ Poirot mu srdečne potriasol rukou.

Hlavný policajný inšpektor Spence z Kilchestru. Veľmi zaujímavý prípad... Ale ako povedal Spence, bolo to už dávno... Poirot začal hosťovi núkať pitie. Grenadínu? Mentolový likér? Benediktínku? Kakaový likér...

V tej chvíli vošiel George s podnosom, na ktorom bola fľaša whisky a sifónová fľaša. „Možno si pán želá pivo,“ zamrmlal.

Inšpektorova červená tvár sa okamžite rozjasnila. „Áno, prosím si pivo,“ povedal.

Poirot opäť ticho žasol nad Georgeovými schopnosťami. On sám nemal ani tušenia, že sa v byte nachádza aj pivo, a nechápal, ako mu niekto môže dať prednosť pred sladkým likérom.

Keď Spence držal v ruke pohár speneného moku, Poirot si do štamperlíka nalial žiarivo zelený mentolový likér.

„To je od vás milé, že ste ma vyhľadali,“ poznamenal napokon. „Naozaj milé. Pricestovali ste...“

„Z Kilchestru. O pol roka pôjdem do penzie. Mal som odísť už pred osemnástimi mesiacmi, ale požiadali ma, aby som ešte zostal, a tak som im vyhovel.“

„Múdre rozhodnutie,“ vyhlásil Poirot. „Veľmi múdre.“

„Myslíte? Ktovie. Nie som si istý.“

„Áno, áno, bolo to múdre,“ trval na svojom Poirot. „Nemáte predstavu, aké to je, celé dni sa nudiť.“

„Toho sa nebojím, budem mať čo robiť. Vlni sme sa presťahovali do nového domu. Je tam pekná záhrada, ale strašne zanedbaná. Ešte som nemal čas dať ju do poriadku.“

„Aha, takže vy patríte k tým, čo záhradkárčia. Aj ja som sa kedysi rozhodol bývať na vidieku a pestovať tekvice. Žiaľ, nebol som úspešný. Nemám na to náтуру.“

„Mali ste vidieť, aké tekvice sa mi vlni urodili,“ povedal nadšene Spence. „Obrovské! A tie ruže! Viete, mám rád ruže. Chystám sa...“ Vtom sa zarazil. „Ale kvôli tomu som za vami neprišiel.“

„Nie, prišli ste navštíviť starého známeho, cením si to. Je to od vás milé.“

„Obávam sa, že to nie je všetko, pán Poirot. Budem úprimný, niečo od vás chcem.“

Poirot decentne zamrmlal: „Máte azda hypotéku na dom? Potrebujete požičať...“

Spence ho zhrozene prerušil: „Božechráň! Nejde o peniaze. Kdeže.“

Poirot urobil ospravedlňujúce gesto. „Prepáčte, prosím.“

„Poviem vám rovno, je to odo mňa veľká trúfalosť, že s tým idem za vami. Nebudem prekvapený, ak ma pošlete kadeľahšie.“

„Nikam vás nepošlem,“ ubezpečil ho Poirot. „Pokračujte, prosím.“

„Ide o prípad McGintyová. Možno ste o ňom čítali v novinách.“

Poirot pokrútil hlavou. „Iba zbežne. Pani McGintyová, stará žena v obchode či v dome. Je mŕtva. Ako zomrela?“

Spence sa naňho uprene zahľad. „Panebože!“ zvolal. „Čosi ste mi pripomenuli. Zvláštne, doteraz mi to nezapadlo.“

„Prepáčte, ale nerozumiem vám.“

„To nič. Je to len hra. Detská hra. Hrávali sme ju, keď sme boli malí. Postavili sme sa do radu a jeden vždy začal: *„McGintyčku zabili. Ako zomrela?“* Ďalší mu odpovedal: *„Na kolenách, moji milí, presne ako ja.“* A pokračovalo to: *„McGintyčku zabili. Ako zomrela? S rukou hore, moji milí, presne ako ja.“* Všetci sme kľáčali so zdvihnutými rukami, kým nám nezdreveneli. A potom to prišlo: *„McGintyčku zabili. Ako zomrela? TAKTO!“* Prvý v rade sa zvalil nabok a po ňom všetci ostatní, popadali sme na zem ako kocky domina!“ Spence sa rozosmial pri spomienke na detskú hru. „Bolo to tak dávno!“

Poirot zdvorilo čakal. Hoci prežil polovicu svojho života v Anglicku, naskytli sa chvíle, keď Angličanom vôbec nerozumel.

On sa v detstve hrával na skrývačku, ale netúžil o tom rozprávať ani na to spomínať. Keď sa Spence upokojil, Poirot mierne otráveným tónom zopakoval svoju otázku: „Ako zomrela?“

Spence zvažnel. Opäť sa správal ako policajný inšpektor.

„Vrah ju udrel do tyla ťažkým ostrým predmetom.“

Prehľadal jej izbu a zobral všetky úspory, spolu asi tridsať libier. Žila v malom domčeku sama, ale mala podnájomníka, istého Bentleyho. Jamesa Bentleyho.“

„Aha, áno, Bentley.“

„Nenašli sa žiadne stopy po vlámaní. Nikto sa nepokúsil vypáčiť dvere ani okná. Bentley bol prakticky na mizine, prišiel o prácu a dlžil domácej nájmné za dva mesiace. Peniaze sa našli ukryté pod kameňom blízko domčeka. Bentley mal na rukáve saka krv a vlasy, ktoré patrili obeti. Podľa jeho prvej výpovede sa k mŕtvej ani nepriblížil, to znamená, že krv a vlasy sa na jeho rukáv nedostali náhodou.“

„Kto ju našiel?“

„Pekár, čo rozváža chlieb. V ten deň mu mala zaplatiť. James Bentley mu otvoril, povedal, že klopal na dvere spálne pani McGintyovej, ale nikto sa neohlásil. Pekár usúdil, že jej prišlo zle. Zavolali teda susedu, aby sa išla pozrieť. Pani McGintyovú v spálni nenašli a jej posteľ bola nedotknutá, izba však bola hore nohami a ktosi vytrhal dosky z dlážky. Tak im napadlo pozrieť sa do obývačky. Mŕtva ležala na dlážke a suseda začala vrieskať, akoby ju na nože brali. A potom, samozrejme, zavolali políciu.“

„Bentleyho napokon zatkli a postavili pred súd?“

„Áno. Proces sa začal včera. Bol to jasný prípad. Dnes ráno sa porotcovia radili iba dvadsať minút. Verdikt znel: vinný. Odsúdili ho na smrť.“

Poirot prikývol. „A hneď po vynesení rozsudku ste nastúpili do vlaku a prišli za mnou do Londýna. Prečo?“

Inšpektor Spence zamyslene hľadel do svojho pohára a prstom pomaly prechádzal po jeho okraji. „Lebo,“ odpovedal napokon, „neverím, že to James Bentley urobil...“

2

V izbe zavládlo ticho.

„Prišli ste za mnou...“ Poirot nedokončil vetu.

Inšpektor Spence zdvihol hlavu. Tvár mu ešte väčšmi očervenela. Mal typickú tvár človeka z vidieka, bez výrazu, uzavretú, s bystrými, no úprimnými očami. Bola to tvár muža, ktorý má svoje zásady, nikdy o sebe nepochybuje a vie, čo je správne a čo nie.

„Slúžim u polície dlho,“ povedal. „Mám veľa skúseností, všeličo som zažil. Viem posúdiť človeka rovnako dobre ako ktokoľvek iný. Počas svojej služby som riešil aj prípady vražd – niektoré boli celkom jednoduché, iné mi dali zabrať. Jeden prípad poznáte aj vy, pán Poirot...“ Hostiteľ súhlasne prikývol. „To bol tvrdý oriešok. Keby nie vás, možno by sme veci nevideli tak jasne. Ale my sme ich videli... a prípad sme vyriešili. Aj ďalšie, o ktorých neviete. Napríklad Whistler dostal svoje – a zaslúžene. Potom sme mali tých chlapíkov, čo zastrelili starého Gutermana. Veralla s arzenikom. Tranter sa nám vyšmykol, ale urobil to, o tom niet pochyb. Pani Courtlandová mala šťastie, ten jej manžel bol odporný zvrhlík, preto ju porota napokon oslobodila. Nebola to spravodlivosť, iba sentiment. Nuž, aj s tým treba rátať. Niekedy chýbajú dôkazy, inokedy zapôsobia city a zavše sa vrahovi podarí presvedčiť porotu o svojej nevine – stáva sa to, aj keď nie často. A niekedy ide o prácu šikovného obhajcu alebo chybu na strane prokurátora. Takveru, boli aj také prípady. Ale... ale...“ Spence zakýval ukazovák. „Ešte nikdy som nevidel, aby nevinného muža obesili za čin, ktorý nespáchal. A ani to nechcem vidieť, pán Poirot.“ Po krátkej odmlke precítene dodal: „Nie v tejto krajine!“

Poirot sa naňho pozorne zahľad. „Ale teraz si myslíte, že to uvidíte. Prečo...“

Spence ho prerušil. „Viem, čo chcete povedať. Odpoviem vám, skôr ako sa spýtate. Tento prípad mi pridelili. Mal som získať dôkazový materiál a zistiť, čo sa vlastne stalo. Začal som veľmi opatrne. Zhromaždil som fakty, všetky dostupné fakty. A tie ukazovali jedným smerom – na jedinú osobu. Keď som mal fakty pokope, odovzdal som ich svojmu nadriadenému. Potom už som s prípadom nemal nič. Dostal ho do rúk prokurátor a všetko bolo na ňom. Rozhodol sa zažalovať podozrivého – na základe získaných dôkazov nemohol inak. A tak Jamesa Bentleyho zatkli, súdili a nakoniec uznali vinným. Lenže s tými dôkazmi, ktoré mali k dispozícii, nemali inú možnosť. Porota musí brať do úvahy dôkazy. Myslím, že porotcovia ani raz nezapochybovali. Nie, podľa mňa boli všetci presvedčení o Bentleyho vine.“

„Ale vy... nie ste?“

„Nie.“

„Prečo?“

Inšpektor Spence si vzdychol a veľkou rukou si zamyslene hladkal bradu.

„To veru neviem. Presnejšie, nemám dôvod – konkrétny dôvod. V očiach porotcov vyzeral ako vrah, ale v mojich nie. A ja viem o vrahoch oveľa viac ako oni.“

„Áno, áno, ste znalec.“

„V prvom rade nebol namyslený. Ani trochu. A podľa mojich skúseností vrahovia bývajú samoľúbi. Spokojní sami so sebou. Myslia si, že hrajú prvé husle. Sú presvedčení o vlastnej šikovnosti a neomylnosti. Aj keď ich pritnú k múru a oni už vedia, že z toho nevyklízu, stále sa dobre zabávajú. Sú vo svetle reflektorov. Sú stre-

dobodom pozornosti. Hrajú hlavnú rolu – možno prvý raz v živote. Sú, skrátka, veď viete, sú to nafúkanci!“ uzavrel Spence. „Dúfam, že mi rozumiete, pán Poirot.“

„Isteže, dokonale rozumiem. A ten James Bentley nebol samoľúby?“

„Nie. Bol... nuž, na smrť vystrašený. Od samého začiatku. Pre niekoho je to dôkaz viny. Pre mňa nie.“

„Nie, v tom s vami súhlasím. Aký je James Bentley?“

„Tridsaťtri rokov, stredná postava, žltkastá pleť, nosí okuliare...“

Poirot rýchlo prerušil príval slov. „Nie, nemal som na mysli fyzický vzhľad. Aký je to človek?“

„Aha.“ Inšpektor Spence sa zamyslel. „Nie je práve sympatický. Dosť nervózny. Nevie sa vám pozrieť rovno do očí. Hľadá na človeka úkosom. Také správanie nerobí na porotu dobrý dojem. Raz je utiahnutý, raz vzdorovitý. Občas vybuchne, ale nikoho tým nepresvedčí.“ Na krátko sa odmlčal a ľahkým tónom dodal: „V skutočnosti je veľmi plachý. Mal som takého bratanca. Keď sa niečo zvrtilo, vytresol nejakú hlúposť, ktorej nikto neveril.“

„Nie je veľmi príťažlivý, ten váš James Bentley.“

„Máte pravdu. Podľa mňa ho nikto nemá rád. Ale nechcem, aby pre to odvisol.“

„Myslíte, že ho obesia?“

„Všetko tomu nasvedčuje. Jeho obhajca sa možno odvolá, no aj keď to urobí, nemá sa čoho chytiť – iba ak nejakej procedurálnej chyby a ani v tom prípade nemá šancu uspieť.“

„Mal dobrého obhajcu?“

„Podľa zákona o práve nemajetných osôb na obhajobu ho pridelili mladému Graybrookovi. Podľa mňa robil, čo mohol.“

„Ten muž mal teda spravodlivý proces a bol odsúdený porotou svojich blížnych.“

„Správne. Bola to dobrá, priemerná porota. Sedem mužov, päť žien – samí slušní a rozumní ľudia. Sudcom bol starý Stanisdale. Úzkostlivo férový a nezaujatý.“

„Takže podľa tunajších zákonov sa James Bentley nemá na čo sťažovať?“

„Má, ak ho obesia za niečo, čo nespáchal!“

„Veľmi správny postreh.“

„Bol to môj prípad – to ja som zhromaždil fakty – a teraz ho na základe týchto faktov odsúdili. Nepáči sa mi to, pán Poirot, nepáči sa mi to.“

Hercule Poirot dlho hľadel do znepokojenej červenej tváre policajného inšpektora Spencea. „*Eh bien*,“ utrúsil napokon. „Čo navrhujete?“

Spence sa očividne cítil trápne. „Asi už tušíte, čo príde. Bentleyho prípad je uzavretý. Pracujem na ďalšom – ide o nejakú defraudáciu. Ešte dnes večer musím zájsť do Scotland Yardu. Nie som pánom svojho času.“

„A ja som?“

Spence zahanbene prikývol. „Áno. Viem, myslíte si, že som bezočivý, ale nič iné mi nenapadlo. Robil som, čo sa dalo, preskúmal som všetky možnosti. Nikam to však nevedlo. A neverím, že by som sa niekam dostal. Ale ktovie, pre vás to možno bude iné. Pozerajte sa na veci – s dovolením – zvláštnym spôsobom. A možno je to spôsob, akým sa treba pozerať na tento prípad. Lebo ak pani McGintyovú nezabil James Bentley, musel to urobiť niekto iný. Sama si neodsekla kus hlavy. Možno objavíte čosi, čo mi uniklo. Isteže, nemusíte sa do toho púšťať. Je to odo mňa veľká trúfalosť, že som s tým prišiel práve za vami. Ale stalo sa. Nič iné

mi totiž nezišlo na um. Ale ak nechcete... nemáte dôvod...“

Poirot mu skočil do reči: „Netrápte sa, dôvody sa nájdu. Voľného času mám dosť – až priveľa. Okrem toho, vzbudili ste môj záujem, áno, myslím si, že je to veľmi zaujímavý prípad. Je to výzva – pre malé sivé bunky môjho mozgu. Navyše, veľmi si vás vážim. Vidím vás pred sebou, ako o pol roka sadíte v záhrade ružové kríky, ale nerobíte to s potešením, lebo máte nepríjemný pocit, snažíte sa odohnať istú spomienku – a to nemôžem pripustiť, priateľ môj. A nakoniec...“ Poirot sa narovnal a potriasol hlavou, „ide predsa o princíp. Muž, ktorý nespáchal vraždu, nesmie skončiť na šibenici.“ Po krátkej odmlke dodal: „Lenže, čo ak ju skutočne zabil?“

„V tom prípade vám budem veľmi vďačný, keď ma o tom presvedčíte.“

„Viac hláv, viac rozumu, však? *Voilà*, sme dohodnutí. Hneď sa do toho vrhnem. Nesmieme strácať čas, to je jasné. Stopy už vychladli. Kedy zabil pani McGintyovú?“

„Dvadsiateho druhého novembra.“

„Nuž, treba sa pustiť do práce.“

„Dám vám svoje poznámky o prípade.“

„Dobre. Momentálne potrebujem iba hrubý náčrt. Ak pani McGintyovú nezabil James Bentley, kto to mohol urobiť?“

Spence pokrčil plecami a s povzdychom odpovedal: „Zatiaľ o nikom neviem.“

„S takou odpoveďou sa však nemôžeme uspokojiť. Keďže za každou vraždou sa skrýva nejaký motív, aký motív mohol mať vrah pani McGintyovej? Závist, pomstu, žiarlivosť, strach, peniaze? Pozrime sa na po-

sledný, najjednoduchší možný motív. Kto mal prospech z jej smrti?“

„Dokopy nikto. V sporiteľni mala dvesto libier, ktoré pripadnú jej neteri.“

„Dvesto libier nie je veľa, ale za určitých okolností je to dosť. Dobré, pouvažujme o neteri. Prepáčte, prosím, že kráčam vo vašich šľapajach. Uvedomujem si, že ste to už zväžili. Ale musím s vami všetko prejsť ešte raz.“

Spence pokýval veľkou hlavou. „Samozrejme, že sme uvažovali o neteri. Má tridsaťosem rokov, jej manžel pracuje v stavebníctve ako maliar a natierač. Je to charakterný človek so stálym zamestnaním, bystrý, žiaden hlupák. Ona je príjemná mladá žena, aj keď trochu utáraná. Zdá sa, že mala tetu svojím spôsobom rada. Ani jeden z manželov nepotreboval súrne peniaze, hoci ich dvesto libier potešilo, pochopiteľne.“

„A čo domček nebohej? Aj ten zdedia?“

„Bol prenajatý. No podľa zákona o regulovanom nájomnom jej domáci nesmel dať výpoveď. Ale teraz, keď je po smrti, nemyslím, že by sa tam mohla nasťahovať jej neter – pokiaľ viem, ani ona, ani jej manžel po tom netúžia. Majú vlastný moderný domček a sú naň veľmi hrdí.“ Spence si vzdychol. „Neter aj manžela som si dôkladne preklepol, mal som dojem, že by to mohli byť oni, ale nič som nezistil.“

„*Bien*. A teraz si pohovoríme o pani McGintyovej. Opíšte mi ju – a nielen ako vyzerala, prosím.“

Spence sa usmial. „Nechcete policajný opis? Nuž, mala šesťdesiatštyri rokov, bola vdova. Manžel pracoval v Kilchestri u Hodgesa v oddelení bytového textilu. Zomrel pred siedmimi rokmi na zápal pľúc. Odvtedy začala pani McGintyová denne dochádzať do domov v susedstve. Pomáhala s domácimi prácami. Broad-

hinny je malá dedina, ale v poslednom čase dosť vychytená. Jeden či dvaja penzisti, spolumajiteľ veľkej strojárскеj firmy, lekár a tak ďalej. Je tam dobré vlakové a autobusové spojenie do Kilchestru aj Cullenquay – čo, ako viete, je dosť veľké letovisko vzdialené iba trinášť kilometrov –, ale Broadhinny si stále uchováva ráz malebnej dedinky. Leží asi štyristo metrov od hlavnej cesty medzi Drymouthom a Kilchestrom.“ Poirot prikývol. „Domček pani McGintyovej je jeden zo štyroch pôvodných. Okrem nich je tam pošta a obchod. V ostatných domčekoch bývajú poľnohospodárski robotníci.“

„Mala podnájomníka.“

„Áno. Kým žil jej manžel, brala podnájomníkov iba na leto, ale potom mala vždy iba jedného stáleho. James Bentley u nej býval niekoľko mesiacov.“

„Takže prichádzame k Jamesovi Bentleymu.“

„Bentley bol naposledy zamestnaný v realitnej kancelárii v Kilchestri. Predtým býval s matkou v Cullenquay. Bola invalidná, staral sa o ňu a nikam nechodil. Potom zomrela a s ňou zanikla aj malá ročná renta. Predal teda dom a našiel si prácu. Mal síce dobré vzdelanie, ale chýbala mu akákoľvek kvalifikácia či schopnosti a navyše, ako som povedal, nebol sympatický. Ťažko si hľadal zamestnanie. Napokon ho zobrali v druhotriednej firme Breather a Scuttle. Myslím, že nebol ani zvlášť schopný, ani úspešný. Keď znížovali počet zamestnancov, bol prvý na rade. Nezohnal si ďalšiu prácu a napokon mu došli peniaze. Zvyčajne platil pani McGintyovej raz mesačne. Mal u nej raňajky a večere – za to si účtovala tri libry týždenne, čo je celkom rozumná suma. Bentley nezaplatil nájomné za posledné dva mesiace a bol prakticky na mizine. Stále

nemal prácu a pani McGintyová naňho tlačila, aby vyrovnal svoj dlh.“

„Vedel, že mala v dome tridsať libier? Prečo držala peniaze doma, keď mala účet v sporiteľni?“

„Lebo nedôverovala vláde. Hovorievala, že vláda má jej dvesto libier a viac nedostane. Chcela mať peniaze poruke. Povedala to viacerým ľuďom. Mala ich ukryté pod dlážkou v spálni, pod uvoľnenou doskou – veľmi nápadné miesto. James Bentley sa priznal, že o tej skrýši vedel.“

„Kofká ochota. Aj neter s manželom o nej vedeli?“

„Pravdaže.“

„To nás opäť privádza k mojej prvej otázke. Ako zomrela pani McGintyová?“

„Zomrela dvadsiateho druhého novembra večer. Podľa policajného lekára smrť nastala medzi siedmou a desiatou hodinou. Bola po večeri – mala údeného sleďa a chlieb s margarínom – a podľa svedeckých výpovedí zvyčajne večerala o pol siedmej. Ak ten svoj zvyk dodržala aj vtedy večer, z obsahu žalúdka môžeme usúdiť, že ju zabili medzi pol deviatou a deviatou. James Bentley vypovedal, že bol od štvrt na osem do deviatej vonku na prechádzke. Mal vo zvyku chodiť na prechádzky vždy po zotmení. Ďalej povedal, že sa zhruaba o deviatej vrátil, odomkol si vlastným kľúčom a išiel rovno hore do svojej izby. Pani McGintyová dala do izieb na poschodí namontovať umývadlá kvôli letným hosťom. Asi pol hodiny čítal a potom si ľahol spať. Nič zvláštne nepočul, nič si nevšimol. Na druhý deň ráno zišiel dolu, nazrel do kuchyne, ale bola prázdna a ani raňajky nemal nachystané. Po chvíľke váhania vraj zaklopal na dvere pani McGintyovej, no nikto sa neohlásil. Napadlo mu, že zaspala, ale hanbil sa znova za-